

mona kasten

nova osećanja

Prevela s nemačkog
Dušica Milojković

 Laguna

Naslov originala

Mona Kasten

FEEL AGAIN

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za sve koji su samo malo čudni.
Za sve koji u svakom danu vide novu priliku.
Za sve koji nisu ono što se o njima priča.*

Nova osećanja, plej-lista

Lovesick – Benks

Fuck with myself – Benks

Better – Benks

Neptune – Sleeping At Last

Sweeter Bitter – 1ST VOWS

There Are Things That You And I Can Never Be – Gersey

10 dEathbREasT – Bon Iver

The Fear – Ben Howard

A Lack Of Color – Death Cab For Cutie

With Me – Sam41

The Hurt Is Gone – Yellowcard

Believe – Yellowcard

Not Good For Me – Hayden Calnin

Ultra-Beast – Hayden Calnin

The Funeral – Band of Horses

Idfc – Blackbear

Worthles – Bullet For My Valentine

Never Be Like You – Flum feat. Kai

Body Say – Demi Lovato

Someone To Stay – Vancouver Sleep Clinic

Poglavlje 1

Šta ja kog đavola ovde radim?

Ove večeri se to nisam prvi put zapitala. Zapravo, bilo je kao i uvek: okružena mnoštvom ljudi, a uprkos tome osećam da sam potpuno sama. Taj osećaj bio mi je veoma poznat. Tačnije rečeno – moje trajno stanje. Ali ovde, u ovom klubu, u prisustvu tek zaljubljenih parova koji ni na sekund ne odvajaju pogled jedno od drugoga, to mi je naprosto delovalo posebno nepodnošljivo.

Drugim rečima: morala sam da se suzdržavam da se ne isповraćam po stolu.

To što sam sa dva lika iz našeg ne baš prevelikog društva pre izvesnog vremena i sama imala nešto, nije situaciju činilo boljom. Pogotovo što su se obe priče završile prilično ponižavajuće po mene. Itan me je svojevremeno otkaćio i ne trepnuvši, zbog „ljubavi svoga života“ – Monike – a Kaden me nije ni pogledao od trenutka kada mu se na vratima pojavila Ali. To je bilo pre nekih godinu dana. Da li kod mene ima nečega što likove tera u beg i čini da se u prvoj sledećoj prilici naglavačke bace u čvrstu vezu?

Uostalom, pa šta? Nije ni da sam bila zainteresovana za nešto ozbiljno.

Odvratila sam pogled od zaljubljenih parova oko sebe koji guću i usmerila ga na plesni podijum. Tamo sam otkrila crvenokosog koji je poskakivao kao loptica od gume, a koji je i bio razlog moga prisustva u ovoj rupi. Jedna izdavačka kuća nedavno je s Don sklopila ugovor o objavljivanju njenih knjiga, pa nas je ona pozvala ovamo da proslavimo. Ali pošto mi Don nije samo cimerka nego i jedina prava prijateljica, i ja sam pošla. Retko joj to otvoreno pokazujem, ali: njeno prijateljstvo mnogo mi znači.

S moje desne strane čuo se neki vlažan zvuk, a ja sam se potrudila da ne napravim zgađenu grimasu. Koliko god da volim Don: prosto mi je malo previše da gledam (i slušam) Kadena i Ali kako jedno drugome jezikom češkaju krajnike. Ako sam htela da preživim to veče, hitno sam morala još nešto da popijem.

„Idem do bara. Hoćeš li i ti još nešto?“, upitala sam momka koji je sedeo pored mene. Glupo je, ali zaboravila sam mu ime, mada nas je Don sigurno sto puta predstavila jedno drugome. Bilo je nešto na A. Ajdris, Ajvan... Oduvek sam teško pamtila imena. Zato sam većini ljudi izmišljala nadimke kad nas upoznaju. Njegov nadimak bio je Štreber.

Delovao je kao da mu tu nikako nije mesto. Kao prvo, nosio je teksas košulju s leptir-mašnom. Najozbiljnije, nosio je *leptir-mašnu*. Bila je bela s plavim tufnicama i to nije bilo prvi put te večeri da pomalo predugo zurim u nju pre nego što sam bila u stanju da pogledam kako dečko inače izgleda. Kovrdže, za koje nisam mogla da kažem da li su svetlosmeđe ili tamnoplave, učvrstio je gelom, ili lakom za kosu, da mu ne padaju na čelo. Ceo taj zalizani izgled bio je zaokružen polukružnim naočarima od smeđe plastike.

Bio je napadno doteran za *Hilhaus*, a ja sam jedva odolevala porivu da mu temeljno ne raščerupam to njegovo sređeno perje.

Nakon mog kritičkog odmeravanja, Štreber mi je uzvratio pogled. I oči su mu bile neke nedefinisane boje. Nešto između smeđe i zelene, s tamnim trepavicama.

„Dakle?“ , nastavila sam.

„Šta?“ , upitao je, blago porumenevši.

Slatko.

„Hoćeš li neko piće?“ , polako sam ponovila.

S mukom je progutao pljuvačku. Delovao je skoro kao da me se plaši. Da budem iskrena, to me nije ni čudilo. Sve na meni delovalo je kao znak upozorenja: od crnog ajlajnera, koji sam obilato nanela oko očiju, preko gornjeg dela odeće, na kome su bile isečene rupe u obliku ogromne mrtvačke glave, pa do čizama kojima sam mogla da razbijam teška metalna vrata. Nisam mogla da mu zamerim što je u prvi mah bio oprezan i držao se na zdravom odstojanju od mene.

Ali pošto on i ja jedini nismo držali jezik u tuđim ustima, verovatno nam je preostalo samo da se pozabavimo jedno drugim. Bar za ovo večer.

„Hvala ti. Imam još“ , rekao je s malim zakašnjenjem i podigao čašu sa crvenim koktel kišobrančićem.

„Jesi li siguran da je to tvoja čaša?“

Pogled mu je skliznuo do čaše u ruci i sav se zgrčio. Obrazi su mu još više porumeneli, tako da su prilično podsećali na boju onog kišobrančića. „Sranje.“

Ustala sam i glavom pokazala ka baru. „Ideš sa mnom? Ili bi više voleo da nastaviš da gledaš ove ostale? Hoću da kažem, nemam nikakav problem s napaljenima, samo što mi večeras to baš ne daje onaj podsticaj koji bi mi trenutno bio potreban.“

„Baš duhovito, Sojer“ , javila se za reč Monika, ali odmah je umukla kada sam joj uputila pogled tipa „učuti – ili – umri“.

Ako sam nečim stvarno vladala, bio je to taj pogled, namenjen pre svega ljudima za koje sam znala da me mnogo i rado ogovaraju iza leđa. Ili ribama koje su se smuvale s ono malo likova koje sam ikad smatrala bar približno zanimljivim.

Stvarno mi je što pre trebalo piće. Ili tri. Srećom, i Štreber je ustao. Uхватила sam ga za ruku, ne udostojivši Moniku i ostale nijednog pogleda više. Prsti su mu bili sasvim hladni, ali nisam

htela da rizikujem da mi se izgubi na putu do plesnog podijuma jer je bio suviše pristojan da se probija laktovima.

Kada smo stigli do bara, naslonila sam se na šank i osmehnula se Čejsu. On je bio barmen u *Hilhausu*, a svoj poslednji susret završili smo goli u njegovom stanu.

„Odavno te nisam video, bebiće“, rekao je, pozdravio me i udelio mi neki lenji poluosmeh. „Šta želite?“

Naglo se oberučke oslonio kraj mojih laktova i nagnuo se ka meni. Bio je baš moj tip: mračna aura, tetovaže, razbarušena tamna kosa i uglasto lice uokvireno tek izniklom bradom. Dobro sam se sećala osećaja dok mi je bio među nogama. Šteta što je u međuvremenu našao devojkicu.

„Ja bih jedan burbon. A za mog prijatelja...“, pogledala sam Štrebera.

„Pivo“, rekao je brzo, ne pogledavši u oči ni mene ni Čejsa. Crvene mrlje u međuvremenu su mu se proširile i na vrat i gubile su se ispod tesne kragne njegove košulje.

„Pivo“, ponovila sam. Čejs je na trenutak prelazio pogledom s mene na njega i obrnuto, podignutih obrva. Izgledao je kao da hoće nešto da kaže, ali samo je klimnuo glavom.

Malo kasnije spustio je piće na šank ispred nas i rekao: „Kuća časti.“

„Kul. Hvala ti.“

Dohvatila sam svoju čašu i dobacila Štreberu posramljen pogled. „Stvarno teško pamtim imena“, rekla sam. „Kako se ono beše zoveš?“

Prvi put te večeri na licu mu se ukazao nagoveštaj osmeha. „Grant. Ajzak Grant.“

Lik se najozbiljnije predstavio prezimenom. Kao da je na razgovoru za posao. Ili da je Džejms Bond.

„Dikson. Sojer Dikson“, odgovorila sam oponašajući ga i podigla čašu. „Za lepo veče, Grante, Ajzače Grante.“

Seo je sa mnom odmahujući glavom.

„Dakle, Grante, Ajzače Grante, šta ti radiš ovde?“ Leđima sam se oslonila o šank kako bih imala pregled nad plesnom

površinom. Naše društvo odavde se nije videlo, mogla sam da primetim samo kako Donina kosa blista na šarenim svetlima koja se smenjuju.

„Pa, cenim, isto što i ti.“

Gucnula sam svoj burbon. „Je l' se dugo družiš s Don?“

Slegao je ramenima kao da ne zna tačno šta bi na to odgovorio.

„U svakom slučaju, ne voliš baš da ćaskaš, a?“, upitala sam.

Ponovo nagoveštaj osmeha. Šteta. Zapravo je mogao da bude vrlo privlačan – da nije imao tu dršku od metle u guzici.

„A ti si vrlo direktna“, uzvratilo je, tako tiho da je tutnjava basova skoro potpuno zaglušila njegov glas.

„Prokletstvo ili blagoslov. Zavisi kako gledaš na to, Grante, Ajzače Grante.“

Zastenjao je. „Hoćeš li uvek tako da me zoveš?“

Okrenula sam se ka njemu i laktom se oslonila na šank. „Pa šta očekuješ kad se tako predstaviš? Zapravo sam čak pomalo razočarana što mi nisi odmah rekao i svoje drugo ime.“

Oči su mu zasijale kao da ga sve to pomalo zabavlja. U polumraku za šankom bilo je teže odrediti koje su tačno boje. Nagao se malo ka meni, pa sam ustanovila da miriše isto kao što je izgledao. Zalizano, čisto i precizno. Sigurno je koristio neki skup losion posle brijanja.

Iznenadilo me je što mi se to dopalo.

„Hoćeš li mi ga odati?“, šapnula sam.

Razrogačio je oči. Ustanovila sam da me zabavlja da ga zbunjujem.

„Samo ako obećaš da se nećeš смејати“, rekao je.

Podigla sam prekrštene prste. „Nikada.“

Ajzak je duboko udahnuo. „Teodor.“

Klimnula sam glavom s priznanjem. „Ajzak Teodor Grant. Sviđa mi se. Zvuči nekako uzvišeno.“

Sumnjičavo je podigao obrve: „Misliš?“

Klimnula sam glavom i još malo otpila svoje piće.

Tiho se nasmejao. „Deda će se obradovati kad mu to ispričam“, rekao je. „Po njemu sam dobio ime.“

Bilo je lepo videti kako se Ajzak malko opustio. Prvi put sam ga videla kada se Don onesvestila posle jednog predavanja – jer je uzela sredstvo za smirenje koje sam joj ja dala. Tada je delovao kao da će svakog trenutka povratiti od uzbuđenja.

„Imaš li ti drugo ime?“, upitao je malo kasnije.

Trgla sam se. Ruke su mi spontano posegle za medaljonom koji sam nosila uz telo, ispod gornjeg dela odeće. Čvrsto sam ga pritisla dlanom i trebalo mi je malo vremena da se ponovo vratim opuštenom ćaskanju.

Na kraju sam, prekasno i s preširokim osmehom, rekla: „Ajzače Theodore! Ne mogu da verujem da već na prvom sastanku pitaš devojkicu tako nešto. To mi je vrlo neprijatno.“

Ajzakov pogled skliznuo je do ruke na mojim grudima. Namrštio se.

„A za to što sam te kidnapovala, uzgred budi rečeno, ima razloga“, brzo sam rekla da bih promenila temu.

„A taj razlog bi bio?“, upitao je.

Kako mu, dođavola, uspeva da se s flašom piva u ruci izražava tako probranim rečima?

„Mi smo jedini na ovoj žurci kojima mozak nije zamagljen zaljubljenošću. To znači da moramo da budemo jaki i da se držimo zajedno, Ajzače Theodore. Pa nek bude šta bude.“

Kad se nasmešio, oko očiju su mu se pojavile male bore smejalice. „Važi.“

Još jednom sam pružila čašu, on je podigao flašu i kucnuli smo se, a u meni se tada probudila nada da ovo večerica možda ipak neće ispasti tako loše kao što sam očekivala.

Posle sat i po i tri pića, Ajzak i ja, doduše, nismo stvarno mnogo napredovali u ćaskanju, ali ipak se među nama stvorio osećaj zajedništva: voleli smo da posmatramo ljude, pre svega ako na plesnom podijumu izvode čudne rituale parenja.

„Ja nikad ne bih mogao tako da igram“, promrmljao je Ajzak i nakrivio glavu. Pratila sam njegov pogled i otkrila nekog tipa koji je prilično eksplicitno njihao bokovima.

„Mogla bih da te naučim.“

Pogledao me je podigavši obrvu. „Nisi li maločas rekla da ne plešeš?“

„Ne plešem uz ovako groznu muziku. Ali znam kako čovek treba da se kreće. Ako hoćeš, mogu da ti pokažem u četiri oka“, kazala sam smešeći se.

Obrazi su mu se ponovo zarumeneli. U međuvremenu mi je pet puta pošlo za rukom da ga nateram da pocrveni. Obavezno sam nameravala da tokom večeri dođem do broja deset.

„Imam osećaj da ovi ljudi...“, pokazao je glavom ka plešnom podijumu, „... ne plešu svi zato što uživaju u tome, nego samo zato što...“, prekinuo je i čvrsto stegao usne.

„Zato što nekoga hoće da napale?“, pomogla sam mu. „Tačno je. *Hilhaus* nije ništa drugo nego ustanova za posredovanje u traženju partnera za zagorele studente. Oni koji ovde nikoga ne nađu mogu odmah da dignu ruke od onih stvari.“

Upravo je potegao iz flaše, pa se zagrcnuo. Toliko da mu je pivo izašlo na nos. Žurno sam mu dodala nekoliko salveta.

Izgledao je toliko smešno da sam morala glasno da se nasmejem, što je privuklo pažnju nekoliko devojaka koje su sedele bočno od šanka i sada su buljile u mene i Ajzaka. Kada sam se demonstrativno okrenula i podigla obrvu, zbile su se i počele nešto da ćucore. Malo kasnije već su se glasno kikitale.

Prevrnula sam očima i ponovo se okrenula ka Ajzaku. Rezignirano je zurio u svoju flašu piva.

„Šta je?“, upitala sam ga.

Odmahnuo je rukom. „Ništa.“

„Zbog onih tamo preko? Ma ne obraćaj pažnju. Ja sam već navikla“, brzo sam rekla. Sažaljenje je poslednje što sam želela. Pogotovo od nekoga kao što je Ajzak.

Iznenadena je prešao pogledom između devojaka i mene. A onda mu se licem raširila spoznaja.

„Nisu mislile na tebe, Sojer.“

„Molim?“, zbunjeno sam upitala.

Ispio je ostatak piva i ostavio flašu na šank. Pogled mu je bio čvrsto uprt u tamno drvo. „Idem s njima na jedan seminar. One su... pa nisu baš fine.“

„Šta ti znači to 'nisu baš fine'?“, nastavila sam da ga ispitujem. Nije mi se dopalo kako je odjednom počeo da izgleda: kao da se stidi.

„Sranje je to“, promrmljao je izbegavajući odgovor. „Prosto zaboravi.“

„Reci mi šta znači to 'nisu baš fine', Ajzače Theodore“, zahtevala sam, ovoga puta izričito.

„Okej, okej.“ Podigao je ruke kao da kapitulira i dobio devojkama poslednji površni pogled. „Nije neka velika stvar. Otkad je pre tri nedelje počeo nov seminar, one su se nekako... nameračile na mene.“

„Šta ti to znači?“

Ponovo je pocrveneo, ali ovoga puta to me nije radovalo.

„Eh, ismevaju moju odeću... i druge stvari.“

„Druge stvari“, polako sam ponovila.

Ajzak je zbunjeno protrljao potiljak. „Zezaju me da sam... navodno još nevin.“

„Pa jesi li?“, upitala sam.

Čvrsto me je pogledao u oči i odmahnuo glavom.

Ahaaa.

„Pa kaži im onda.“

„Šta imam od toga? One veruju u ono što hoće da veruju. Prošle nedelje čuo sam kako su se kladile koja će...“

„Koja će...?“

Nakašljao se. „Koja će prva...“

„Koja će prva da se kresne s tobom?“, upitala sam ljutito.

Klimnuo je glavom.

„Odakle to znaš?“

„Sede odmah iza mene. Teško mi je da ne čujem svaku reč koju izgovore.“

U meni se rasplamsao bes i trebalo mi je malo vremena da ponovo progovorim. „To je najneukusnija stvar koju sam čula

tokom dužeg perioda. A imam prilike da čujem mnogo toga neukusnoga. Hoću da kažem, čak i kada bi bilo tačno – to se ipak nikoga ne tiče. Šta s njima nije u redu kad započinju tako glupo sranje?“

Ajzak je blago otvorio usta i pogledao me kao da me prvi put stvarno vidi.

„Jesi li im rekao da misliš da su jadne i gnusne i da prestanu s tim?“, upitala sam.

Odmahnuo je glavom. „Svejedno mi je šta misle.“

„Ali ja mislim da to nije u redu“, rekla sam i dobacila onim devojkama svoj smrtonosni pogled. Nažalost, kod njih nije izazvao željeno dejstvo. Naprotiv, počele su samo još glasnije da se kikoću. Ispravila sam leđa, odmakla se od bara i krenula ka njima, a onda me je Ajzak uhvatio za lakat i povukao nazad ka šanku. Bio je dosta viši od mene, pa sam morala da zabacim glavu da bih ga pogledala u lice.

„To stvarno nije važno. I ne smeta mi.“

Nasmešio se umirujućim smeškom, a moj bes je istog trenutka malo oslabio, na neki čudnovat način.

„Ipak, mislim da je sranje.“

Nagnuo je glavu u stranu i pažljivo me posmatrao. „Zašto?“

Gledala sam u one devojke preko njegovog ramena. I dalje nisu prestajale da se smeju.

Ma nek ih đavo nosi.

Polako sam se okrenula ka Ajzaku i stavila mu dlan na grudi. Osetila sam kako mu je zastao dah.

„Zato što mislim da si baš sasvim u redu, Grante, Ajzače Teodore Grante.“

A onda sam se podigla na prste i poljubila ga.

Poglavlje 2

Kada sam usnama dotakla njegove, Ajzak je ispustio neki pri-
gušen zvuk. Uхватила sam ga usnama. Sigurno sam se telom
privijala uz njega sve dok ga nisam leđima saterala uz šank.
Milovala sam ga po potiljku, a onda sam ruku zakopala u nje-
govu kosu i privukla ga bliže.

Hajde, Ajzače. Učestvuj u igri.

Lizuckala sam mu donju usnu, a on je iznenađeno uzdahnuo.
Ruke su mu skliznule do mojih bokova i najzad, *najzad* mi je
uzvratio poljubac. Jezici su nam se sreli nakratko, skoro stidljivo.

Odmakla sam se od njega i malo se zavalila unazad.

Boja koju su njegovi obrazi sada poprimili dopadala mi se
znatno više od one koju su imali pre samo nekoliko sekundi,
dok se stideo.

Gledao me je kroz poluspuštene kapke. Oči su mu bile pot-
puno tamne. A onda me je iznenada ponovo privukao i poljubio.

Vau.

Ajzak me je jednom rukom uhvatio za potiljak, a dru-
gom, raširenih prstiju, za leđa. Poljubac je postao dublji, Ajzak
je gladno prodirao jezikom u moja usta. Iz njega je zračila
ogromna energija i prelivala se na mene, pa sam na trenutak

stvarno ostala bez vazduha. Kolena su mi klecnula. Moja prokleta kolena su popustila.

To mi se još nikad nije desilo. Skoro da sam zabila ruke u džins njegove košulje i privukla sam ga još bliže. Sada nas više nije delio ni milimetar. Usisavala sam mu jezik i osećala kako mu grudni koš treperi pod mojim dlanovima. Vrelina mi se zažarila u stomaku i odmah krenula naniže kada mi je Ajzak zubima uhvatio donju usnu i gricnuo je.

Svetog mu *sranja*. Ko bi pomislio da ovaj lik ume tako da se ljubi?

Ovog puta on je bio taj koji se povukao. Oslonio je čelo o moje, teško dišući.

I ja sam ostala bez daha.

„Gde si naučio tako da se ljubiš, Ajzače Teodore?“ promrmljala sam, i dalje mu držeći ruke na grudima.

Zinuo je da mi odgovori.

„Šta koga đavola radite tu?“ razlegao se nečiji glas odmah iznad mene, pa sam se naglo okrenula.

Don je bila manje od metar iza nas i buljila je ništa ne shvatajući.

Na trenutak nisam imala pojma šta bi trebalo da joj odgovorim. Šta smo *radili*? A onda sam rekla prvo što mi je palo na pamet: „Upravo sam pomogla Ajzaku da popravi reputaciju.“

Osetila sam kako se Ajzak ukočio.

Donina kestenjastocrvena kosa bila je raščupana, a oznojene šiške je pokušala duvanjem da skloni sa čela. Sumnjičavo je prelazila pogledom između nas dvoje. „Hoćete li da se vratite za sto s nama?“ Klimnula sam glavom i dopustila da me uhvati ispod ruke. Posle nekoliko metara okrenula sam se i pogledala u Ajzaka, koji je zurio u pod.

Devojke na drugom kraju šanka nisu se više smejale.

Ponedeljak ujutro počeo je, kao i svake nedelje, time što sam pre svog prvog predavanja uzela veliki smuti i prošetala po

dvorištu kampusa. Vudshil je bio super. Mada sam bila junior, studentsko naselje je već dve godine bilo moj dom. Lepu zgradu od cigala, s visokim lučnim kapijama i kipovima uticajnih ljudi, svakoga jutra gledala sam kao da sam prvi dan ovde. Uvek je imalo da se otkrije nešto novo.

Recimo, još nikada mi nije pala u oči šara na zidu od cigala, odmah pored zgrade za astronomiju. Ostavila sam smuti na klupu, izvukla iz torbe kameru s refleksnim ogledalima i čučnula. Kroz objektiv sam posmatrala šaru u kamenu. Verovatno je tu u zid prodrła kiša, pa se vlaga raširila i obojila ga tako da je izgledalo kao da se neko lice podiže ka suncu.

Svetlost koja je padala na zid bila je taman kako treba. I dalje gledajući kroz sočiva, polako sam zakoračila unazad, a pritom sam okretala točkice da podesim ISO vrednost. Fokus sam podešavala ručno.

Pritisla sam okidač. Kao i uvek, tiho kliktanje kamere uzbuđljivo me je zagolicalo u stomaku i sva sam se naježila. Fotografija je za mene bila sve. Nije bilo ničega što bi mi značilo više, ničega što me je činilo makar približno toliko srećnom kao onaj trenutak kada sam znala da sam snimila savršenu fotografiju.

Posle izvesnog vremena ponovo sam dohvatila kameru, uzela smuti i pošla u slušaonicu gde se održavalo predavanje. *Vizualizacija društva i njegovih ideologija* jedan je od malo-brojnih obaveznih predmeta na mojim studijama koji su mi se dopadali i koji mi nisu bili nasmrt dosadni zbog beskrajnih teorija. Pomoću fotografije trebalo je da odrazimo određene aspekte društva i da prema njima zauzmemo stav. Ovoga semestra zadatak je bio da damo doprinos kritičkom razumevanju društvene stvarnosti. Nažalost, u završni izveštaj koji smo morali da napišemo spadala je i teorijska analiza. Toga bih se rado otarasila, ali za ovaj predmet prihvatila sam čak i to.

„Dobro jutro“, rekla sam okupljenima, na šta su mi pojedinci odgovorili mrmljanjem.